



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἄγδους ὁ χρόνος εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μ' ἔρθε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφερόμενα πολλή.

Ἄ Ῥωμῆς τὴν ἔβδομα — μόνον μὰ φορὰ θὰ βγαίη.
Κί' ὅταν ἔγω εἰσπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συμδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ στὰς Ἀθῆνας τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄλλην — δίχως νάξια κί' ἔντροπήν.
Συμδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράξια δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μίση — δεκαπέντε καὶ ἄτο χέρι.
Κί' ἕνα φύλλον ἐν κρατῆς — ἔγινε συμδρομητῆς.
κί' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μακρὸ φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλον μίᾳ δικαίρα.

Εἰκοσιδύο μῖνος Φλεβάρη
κί' δά' οἱ ἀντάρται εἰς τὸ ποδάρη.

Ποῦντο ἑβδομῆντα πέντε λογαριάω καὶ τρακόσα,
καὶ τὰς νέας στάσεις ψάλλω καὶ πολέμων ἄλλα τόσα.

Χαιρετισμοὶ τοῦ Θεοδωρῆ, ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
μὲ φιλτικὴν περιεργον καὶ τάξιν ἀλφάβητου.

Ἄγγελος ἦλθ' ἐκ τῆς Αὔλης τὴν Καθάρη Δευτέρη
τοῦ Στρατηλάτη Θεοδωρῆ νὰ κόψῃ τὸν ἀέρα,
κί' ὁ Θεοδωρῆς ἐνόμισε χωρὶς κακὸ νὰ βάνῃ
πὼς ὁ Καλλίνσχος ἤρθετο ἐπίσκεψι νὰ κάνῃ
κί' ἀμέσως τὸν ἐρώτησε ἂν θέλῃ κί' ἀγαπᾷ
κανένα θερακλῆ κερφέ, τσιγάρο καὶ λοιπὰ,
ἀλλ' ὁ Καλλίνσχος τὸν κερφέ ἔστη πάντα περαιτῶν
ἐξίστατο καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὸν
Χαίρε ὅπου ἐπίσκεψι δὲν ἦλθα νὰ σοῦ κάνω,
χαίρε ποῦ μ' ἔστειλαν ἐδῶ μὲ τρόπο ἀπὸ 'πάνω,
χαίρε ὅπου σοῦ φέρονται μὲ τόση ἀπονιά,
χαίρε ποῦ μοῦ παρήγγειλαν ν' ἀδεύω τὴν γωνιά,
χαίρε ποῦ πᾶνε σήμερα στὸν βρόντο τὰ ἐγκώμια,
χαίρε ὅπου τοῦ Στέμματος σὲ τρῶνε τὰ προνομία,
χαίρε ποῦ μόλις τέλειωσε τὸ νέο Καρναβάλι
θελ' ἡ Αὔλη τὸ γλέντι σου ζυγὸ νὰ σοῦ τὰ βγάλλῃ,
χαίρε ὅπου φαντάσματα μὲ τὸ σπαθὶ κτυπᾷς,
χαίρε ποῦ μὲ τὰ ροπακὰ καὶ τὴν κερφήα πᾶς,
χαίρε ποῦ φίλοι σήμερα θὰ κλάθουν σεβαστοί,
χαίρε ποῦ τὰ 'κακάρωσες μὲ τὴν Σακαροστή,
χαίρε ποῦ τέτοια ἔραχνικὰ ἐπλάκωσες ἡμέρα,
χαίρε ποῦ σ' ἐκαθάρισε ἡ Καθάρη Δευτέρη,
χαίρε ὅπου σοῦ κહેται ἡ ἔραχνιστὴ παλιάτα,
χαίρε ὅπου σοῦ ἀνόμερε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ἐλέπων ὁ μέγας Θεοδωρῆς ἐμπρὸς τὸν Γραμματέα
κί' ἀκούσας τὴν περαιτῆσιν καὶ τὰλλα τὰπευταῖα
τὸ τραχαντὸ ἐπέταξε τοῦ πάλαι Βονοπαῖτου
καὶ παρσευθὺς ἐφόρεσε τὸν σκούρον τοῦ ἀντάρτου,
καὶ προσκαλέσας Ἰπουργοῦς καὶ διαφόρους φίλους
τοὺς εἶπε τὰ συμβαίνοντα μὲ μορφαρμούς ποικίλους,
ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τὰ τρέχοντα ἔτο κόμμα
ἀμῆν καὶ ἀλληλοῦται τοῦ εἶπαν μ' ἕνα στόμα.

Γνώσιν λαβόντες ἀμεσον προσέτρεξαν οἱ φίλοι
μὲ ἔψιν ὡς σουδαρίον καὶ κάτωγα τὰ χεῖλη,
κί' ὁ Κάββας ἀνεβόησε ἔσ' ἄν Στρατηλάτη πρώτος
κατάπληκτος ἔσ' ἄκουσμα τοιούτου γεγονότος.
Χαίρε ποῦ τέτοιο ἔραχνικὸ τὸ 'πῆρα εἰς τάστεια,
χαίρε ποῦ πάλι ἀρχινῆ ἡ πρώτη μας νηστεία,
χαίρε ποῦ πάλι θὰ γενῆς τοῦ Σούτσου Ὀδοιπόρος,
χαίρε ποῦ δὲν ἀφέλησε κί' ὁ ἕνας κί' ἄλλος πόρος,
χαίρε ποῦ τὸν Θανόπουλο καὶ μὲ τὸν Κερμαντζο,
χαίρε ποῦ δὲν 'προσμένανεν τέτοιας λογῆς ρωμάντζο,
χαίρε ὅπου τριγύρω σου μὰς βλέπεις δλους κλιοντάς,
χαίρε ποῦ τὴν ἐπαθεῖς σὰν μέγας Ναπολεόντας,
χαίρε ποῦ τέτοιο Βατερλιὸ δὲν ἦλπιες πατέ σου,
χαίρε ὅπου τὰ 'σάστισαν οἱ τόσοι Βουλευταὶ σου,
χαίρε ποῦ τὰνκῆτῶσες καὶ τὰκάμες σκιάτα,
χαίρε λιγνὲ κί' ἀνόμερε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.



Ἄνομος ἐπεσκόπεε τὸν Θεοδώρακην τότε, προσήλθον δὲ εἰς τὴν Βουλὴν ἀκριτοὶ πατριῶται, καὶ ἀπαρτία ἐγένετο μὲν Βουλευτῶν ὄχθοντα, καὶ πρῶσωπα κτηνοκρατῶν παρήκον ὄχιοντα, καὶ ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδραμε ὁ Θεοδώρακης νήφων καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξήτησε ἐμπιστοσύνης ψήρον, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ἔδρασε καὶ ἐπίσημοι οὐ θέλοι καὶ πάλιν ἀλληλοῦσι οἱ φίλοι τοῦσαν ἔλοι.

Ἔβλυν ὁ Πρωτοκαθέδρος τὴν πλειονοψηφίαν καὶ παρακαλοῦσθαι ἀπὸ τὴν συντροφίαν ἐνόμισε ὅτι κρατεῖ τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γενεῖα καὶ ἐπήγαγε ἰστὸ σπῆτι ποῦ χωρὶς μεγάλη ἐνοικία, καὶ μερικὸ ἐγκάθετο τὸν ἴσχωσαν ἴστων ὄμο, καὶ τῆς καρδοσας τέλογα ἐξέβλεψαν ἴστων ὄμο, καὶ με φωνάτι καὶ ἀλαλήτῳ ἐξέυτκα ἐκείνοι, καὶ αὐτὸ τὴν Ναπολέοντα ποῦ τὸν σκευεῖται, καὶ φθάσας εἰς τὸ σπῆτι ποῦ με ἔλο τὸ Κορδόνι αὐτοσηγμει ἐσοκῶρωτος ἐβῆκε ἰστὸ μπαλλόνι, καὶ ὁ Κάλησπερὸς ὁ σαχλὸς προσεπτε τὸ εἰκότα με τὸ καπέλο τὸ ψηλὸ καὶ με τὴν ρεζινῶτα: Χαίρε ὅπου κατόπιν σου καὶ ὁ Κάλησπερὸς τρέγει, χαίρε ποῦ εἶνα συννεριὰ καὶ ἀρχισε νὰ βρέξη: Χαίρε ποῦ ἡ φαλάκρα σου εἰς ὕψους καταβρέχεται, χαίρε ποῦ τὸ κεφάλι σου σταγόνες ὄρωσου δέχεται, χαίρε ποῦ τὸ καπέλο σου σοῦ δίνου νὰ τὸ βάλῃς, καὶ σὺ μακρὰν σου τὸ πετὰς καὶ ἄδικακόπως ψάλλεις, χαίρε ποῦ τὸ καπέλο σου ἀνάγκη νὰ φορεῖσαι μὴν ἔξαρνα συναγωγῆς καὶ ἰστὸ καρδέατι περσε, χαίρε ποῦ ὀμίλου ἡ βροχὴ δὲν σκιάζει τὸν βρογιμένο, χαίρε ποῦ τὸ καπέλο σου νὰ βάλῃς ἐπιμένω, χαίρε ποῦ ὁ ἐγκαντάσκων τὸ θρόνου ὁ Θεορῆτι, χαίρε ποῦ ὁ ἐξέθεσῶτος ὁ δεκατρεῖς μεστία, χαίρε ποῦ σοῦ πρέπει σίγομα νὰ μὴν παριτηθῆς, χαίρε ποῦ ὅπως ἐπαυσε τοὺς ἄλλους δὲ παυθῆς, χαίρε ποῦ τὸν Θανόπουλο δὲ πᾶσιον καὶ τὸν Κάββα, χαίρε ποῦ πάλι φαίνεται πᾶσι λόκο ἐξ' ἡ φάβα, χαίρε ποῦ πρέπει ποῦ Μαργὰ νὰ δοξασηὶ ὁ ἴτερος, χαίρε ποῦ πρέπει τῶρα πῆ νὰ γίνῃς Ροδεσπιέρος, χαίρε ποῦ πρέπει σὺν νταῖς νὰ κἀνῃς ἰστὸ μωμέντο ἕνα σπουδαῖο κίνημα καὶ προνοητικώμεντο, χαίρε ποῦ ζανωγέμισε μ' ἀντάρτες καθε στρατά, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνώμειρε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ζῆλον παθὼν ὁ Θεοδώρας συλλογισμῶν ποικίλων τὸ πλῆθος ἐβεβαίωσε λυσιστῶντων μακροσκόλιον, πῶς πέριε ἔλον τὸν λαὸν ἰστὴν ὀντατὴν ποῦ ῥάχη καὶ ἔταν αὐτὸ τὸ φάρμακα ὀπίσω του σκῆμα καθε μεστὶς βελευρὸς ὄψιλας καὶ μωντικῆς νῆχη καὶ ἐμπρός του μηδενίζονται τὰ Στέμματα καὶ οἱ θρόνοι. Καὶ ἄλλα ἤθελε νὰ πῆ γρονθοκοπιῶν τὸ σπῆθος με τρίτον ἀλληλοῦσι ἐβῶνασε τὸ πλῆθος.

Ἦκουσε δὲ καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν λόγον τὸν μεγάλον καὶ παρευθὺς προσέδραμε ἀντάρτου ἕρωτος πᾶλλον, καὶ θεωρεῖ περὶ λῶν τὸν ἀμωμον ἀμῶν καὶ τὸν παυθέντα ἤρσιε πρὸς λῶντα ἐξωμῶν: Χαίρε ὅπου ἀνέλπιστη ἐπῆρε κουντρούδαλα, χαίρε ποῦ πέριε τὸν λαὸν ἰστὸ σβερκο σου καββάλα, χαίρε ποῦ τῶσα τροπικὰ ἐπήγαγ' ἰστὰ χαμῆν, χαίρε ὅπου φορτῶνασι ἰστὴ ῥάχη σου καὶ ἐμένω,

Χαίρε ποῦ με τὸ βῆρος μας χορεύεις σὺν κωμῆλα, χαίρε ποῦ τῶσα στόματα ἠλάλασαν στωμῆλα, χαίρε ποῦ ἐκερωῖνες καὶ τὸν Συγγρὸ τὸν Χιώτη, χαίρε ποῦ τὸν ἀπεδέεις καὶ αὐτὸν Ἰσκαρωπῶτη, χαίρε ποῦ τὸν ἀκλιβδισκὸν ὁ κτηνοκράνται ἔλοι πρῶτοστατόντος εἰς αὐτὸ γνωστοῦ σου κληποῦλα, χαίρε ὅπου κατᾶφραν με τὸν Γεωργιάδη νὰ σῶγῃ ὁ δεκατόντος γυρὸς τρεχάτος σὺν Καρκαδι, χαίρε ποῦ ἐρεθῆσαν κλητῆρες μωστικοὶ καὶ πάντες οἱ ἐγκάθετο σὺν νῆταν φυσικοὶ, χαίρε ὅπου με ἠύρωται τὸν ποδαριὸν ἡ βόξα, χαίρε ποῦ τοὺς χρειάζεται ἀλτία καὶ μολῶτα, χαίρε ποῦ τοὺς χρειάζεται καὶ Χιώτικη μαστίχα, χαίρε ὅπου τὸ μῆλλοτα πολλὰς φορὰς σοῦ τᾶπα, χαίρε ὅπου σοῦ τᾶνικαν τὴν Ρωσικὴν σου κάπα, χαίρε ποῦ πάλι ὁ ἔρριαν μὲ μηχανογραφία, χαίρε ποῦ πέριε πάντοτε με πλειονοψηφία, χαίρε ποῦ πάλι τᾶβῆλας καὶ με τὸ Παλάτι, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνώμειρε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ἐθεδῶρον γεφάρωντες οἱ φίλοι τὸν σωτήριον περὶ τὸν ἠκολούθησαν ἕως ἰστὸ Βουλευτήριον, καὶ ὡς λόγον αἰρωτες αὐτῶν ἐν πλῆρει μεσημβρίας ὡς Ἄνικτα τὸν ἔψαλαν με θοῦρας μυριάς, καὶ φθάσαντες τὸν ἄρκατον καὶ μερικὸ ἀπόντες καὶ πάλιν ἀλληλοῦσι ἐχάρησαν βῶντες.

Ἰδοῦ ἐκεῖνος ἐκράξαν οἱ παῖδες τῶν Χαλοδίων, ὅπου θὰ φάγῃ τὸν Συγγρὸ καὶ κάθε Ἰουδαῖον, καὶ αὐτὸν νουστῆς κύριον παντογυροῦ καὶ ἀπολυτον τοιαυτὰ συνεβόησαν ἰστὸν Θεοδώρακην ἔλοι ταν. Χαίρε ὅπου σὺ ἀνοήτως, τὰς σλογερὰς ἀγάλας, χαίρε ποῦ ῥήτωρ ῥώτωσε καὶ ὁ Θεσσαλὸς ὁ Δάλλας, χαίρε ποῦ καὶ ὁ Λεβιδὸς μας, τὸ πρῶτο σου ἀνδρῶν, ἰστὸ βῆμα ἐκελάθησε πολλὰ γὰρ τὸ Κορδόνι, χαίρε ποῦ πάλι ἀρχισε τὰ δόντικα ποῦ νὰ τοῖς καὶ δεῖξαι ὅτι ἀριστέρω μπορούμι μετ' μυριάς, χαίρε ποῦ καὶ ὁ Παλάσκας σου ἐβῆκε μετ' ἰστὴν μεση, καὶ ἰστὸν ἀέρα τῆνικε τὸ κώκινον τοῦ φέσι, χαίρε ποῦ καὶ ὁ Ζαρκίμπας σου δὲν κάνει χωράτα καὶ ἐβῆκε τοῦ λαγγίγι του με τὰ ζερωνητά, χαίρε ποῦ εἶσαι τὸ ψωμι τῆς νηστικῆς ἀγέλης καὶ Βασιλεῦς μας θὰ γενθῆ καὶ ἂν θέλῃς καὶ ἂν δὲν θέλῃς, χαίρε ὅπου τ' Ἀνάκτορα ἐκ βῆθρον θὰ κινήσωμεν, χαίρε ποῦ καὶ Ἀντοκράτορα δὲ σε γεροστολισμένω, χαίρε ποῦ θὰ τρομᾶσωμεν ἰστὴν πῆταν τὸν Ἰακρίον καὶ αὐτὸν τὸν Τσελεπίστηθα δῶμε Καγκηλέριον, χαίρε ὅπου ἰστὰ χερίκι μας ψηλὸ δὲ σὲ σπῶσωμε καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο σου θὰ κατατοκλακώσωμε, χαίρε ποῦ πέριε τῶν κωνοκῆς καθ' ἑλῆν τὴν Ἑλλάδα γεμάταις ἀπὸ παρακῆ, κωκικὰ καὶ ραουλιὰς, χαίρε ποῦ βλέπεις γυρὸ σου καθενα ἐνεῶν, χαίρε γενναῖα γενεὰ γενναῖων γενεῶν, χαίρε ποῦ στέκουσιν τὸν σπῆρὸ τῶσα σου ρουσάτα, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνώμειρε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ἦκουσε ἔτρεχαν πολλοὶ καὶ μάντις θεοφόροι καὶ ἐσάλλισαν εἰς πᾶσαν γῆν, εἰς θάλασσαν καὶ ἔρη, πῶς ὁ γνωστός ὑπόδικος στ' Ἀνάκτορα ἐκλήθη καὶ ἔψαλαν ἀλληλοῦσι καὶ τῆς Ἑλλάς τὰ πλῆθη.

Λάμψας ὁ λαοκράβητος με ψήφους ἐκπὼν τοῦ σκάφους τὸ πηδάλιον ἐπιμενε ζήτην, ἤμετι δὲ σκούρους παρθάλους προοῦντες Ἀρλεζιανὸν μὲ τομπελῆμι καὶ Ζουρνὰ βοώμεν πρὸς ἐκεῖνον. Χαίρε ποῦ στὸ νερόμυλο τὸ σύνταγμα μὲς ἔλασε, χαίρε ποῦ τὸν ὑπόδικον ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε, χαίρε ποῦ ἀχρὸς ἤθελε Κυβερνησις νὰ γίνη καὶ ἀχρὸς τὸ κόμμα του νὰ ξεροκαταπίη, χαίρε ποῦ ἔστασε καὶ αὐτὸς με τρίχας ὀρθωμέναις καὶ ἔτραψε τὰ μακίγια του με τὸς δεδηλωμέναις, καὶ ὁ στερανόνοντι καὶ αὐτοὶ με πέσκουλα καὶ σκόρδα, χαίρε ποῦ τὰ κὰτφερε καὶ ὁ Μυλλέρδος σκόρρα καὶ ὁ θρόνος τὸν 'συμβούλευσε νὰ κόμη λίγη κοῦρα, χαίρε ὅπου καὶ οἱ Λόρδοι του 'στὴν πρώτη μίνουον λόρδα καὶ στεφανώνοντι καὶ αὐτοὶ με πέσκουλα καὶ σκόρδα, χαίρε ποῦ χύνονται μαζὰ ὡσὰν αὐτὰ μελάτα, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Μέλλοντος πάλιν κυβερνῆν ἐνὸς ἀπατεῶνος εἰς τὴν χρεωκοπήσανον κοιλιάδα τοῦ κλαυθμόνος, ἐμπρὸς σου ἐργοντα σκυφοὶ καὶ γέροντες καὶ βρεφῆ καὶ ψάλλον ἀλληλοῦτα μὲ Τουρκούφου του ντέφι.

Νέαν ζήτην ὁ Βασιλεὺς διεξοδὸν νὰ εὐρη καὶ βλέπων καὶ ὁ Χαζιλίας ποῦ ἀπλωσε ἀλεβρι μὲ τὸ φανάρι ἔτραχε πρὸς Κυβερνήτου θήραν, ἤμετι δὲ ταῦτα ψάλλοντες ρωνάζομεν πρὸς λύρα. Χαίρε ὅπου κατέπαυσε τὸν προδοτὸν ὁ λῆρος, καὶ ἐπὶ τὸν Κωνσταντόπουλον ἐπέλαχεν ὁ κλῆρος, χαίρε ποῦ εἶχε κόψιμο ἐκείνη τὴν ἡμέρα χαίρε πολὺ τὸν πείραζε ἡ Καθερὴ Δευτέρα, χαίρε ποῦ ἴστανε γὰρ αὐτὸν βασιλικὴ καμπάνα τὴν ὥρα ὅπου ἔπιε σιγαμικὴ καὶ μάνε, χαίρε ποῦ σὸν ἐπάτησε στ' Ἀνάκτορα τὸ πόδι τοῦ πέρασε τὸ κόψιμο καὶ βλα τὰ εἶδε ρόδι, χαίρε ποῦ καὶ ὁ Φιλάρτος κἀθὼς ἐπῆγ' ἐκεῖ ἐπέταξε τὴ σκούρα του τὴν δημοκρατικὴ, χαίρε ποῦ γὰρ ζήτηματα καὶ λόγους ἀπορήτους καὶ ὁ Παππαμυκλόπουλος ἐμούντζωσε τοὺς τρίτους, χαίρε ποῦ εἶπε καὶ σ' αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς ἐπολλάτη χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Μένον ἐφάνη τὸ συμβῆν ἑστὼν τρίτου τὴν χροεῖαν καὶ εἶπαν ἀλληλοῦτα καὶ ἐβλεπον μ' ἀπορίαν.

Ὁλος ὁ κόσμος ἔτραχε καὶ ἦτον ἄνω κάτω καὶ πόλεμος ἐμφύλιος ἑστὴν πόλιν ἐμυκτο, ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ χρυσῆς παφωρῆς τὴν ἀργηγίαν τοῦ Στρατοῦ ἀνέλαθεν εἰς χεῖρας, καὶ ἤκουσθη λέγουσα φωνὴ μετὰ βοῆς μεγάλης... Χαίρε ὅπου ἐξῆναιε τὰ μοῦτρα του καὶ ὁ Ράλλης, χαίρε ποῦ τέτοιο ζερνικό δὲν ἤλιπε κανεῖς καὶ πῶ πολλὸ κιντρίνισε καὶ ὁ γέρο-Λεμονῆς, χαίρε ποῦ πρόσκλησον καὶ οἱ δὲ ἐπρόσμενον ματαίως, χαίρε ὅπου ἐβέρσε τοὺς τρίτους τεταρτάως, χαίρε ποῦ ἐνίχων καὶ αὐτὸ τὰς χειράς ὡς Πιλάτοι, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Πᾶσαν τὴν φῶνι μελανὴ ἐκάλυψε νερέλη, ὁ δὲ ἀστράπτων Θεωδωρὸς ἐν φῶβῳ ἐξεπλόγη ἰδὼν τὸν Κωνσταντόπουλον τὴν παῖσιν νὰ τοῦ στέλλη καὶ εἰς νέον ἀλληλοῦτα με γούσος ἐξεεράγη.

Ρήτορας ἤκουσε πολλοὺς ἡ πόλις πολυθρόγγους καὶ θρόνων ἀναθέματα καὶ Κορονόατων βόγγους καὶ πᾶς λαὸς ἐβόσσε με παγωμένον αἶμα... Χαίρε ποῦ κόντρα, Θεωδωρὸ, ἐπήγες εἰς τὸ Στέμμα, χαίρε ὅπου ἡ γλώσσα σου ὡς πέλεκος κυτῆ καὶ ὁ Λιμπρίτης ξιφουλκεῖ κατὰ τοῦ Μαστραπῆ, χαίρε ποῦ ἐβλεπα καὶ ἐγὼ μετὰ τὸν ἄλλων χεῖρων νὰ ξιφουλκῶν κατώτεροι κατὰ τὸν ἀνωτέρων, χαίρε ὅπου ἐκῆτταζε αὐτὸ τὸ πανηγύρι καὶ ὁ Βασιλεὺς φοιμαλικῶς ἀπὸ τὸ παραθύρι, χαίρε ποῦ ἐγίνε καθελὸς τῆς πειθαρχίας μάρτυς, χαίρε ποῦ πιστεύεις καὶ σὺ πῶς εἶσαι Βοναπάρτης, χαίρε ὅπου ἐπρόταξες μετ' ἑστὸ πολὺ σου χάλι νὰ συλληφθῇ ὁ Μαστραπῆς με τὸν Μαζουμυχλίη, χαίρε ποῦ φώναζαν πολλοὶ ἀμωρὲ μὰ τείνει τοῦτα, χαίρε ποῦ ἔπισαν σπαθὰ ὀλόγρυστα ἑστὴ Βούτα, χαίρε ποῦ ἑστὸν Ἀνευθνον δὲν ἐκυτταν ἀκόμη καὶ οἱ φρουροὶ τῆς τάξεως, κλητῆρες καὶ ἀστυνῶμι, χαίρε ὅπου καθέναις τὸν ἐξώρμος λυσσάλους εἰς τοὺς ζητωκραυγαίνοντας ὑπέ τοῦ Βασιλεως, χαίρε ὅπου τὸ κικαλον κηπισῶν ἐτακίσθη καὶ ὡς καταπέτασμα νουὸ εἰς δύο ἐχωρίσθη, χαίρε ποῦ ἔραχε δὲο τρεῖς καὶ ἡ δική μου πλάτη, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Μῶσαι ποθὼν ὁ Βασιλεὺς τὸν κόσμον ἐξ αἰμάτων καὶ ἐκ τῆς καταδιώξεως αἰμοχρῶν σταθμάτων, τὸ τρομερὸν ἐροῦκτώσε τῆς τιμωρίας κνοῖτον καὶ πάντες ἀλληλοῦτα ἐκραυγῶσαν πρὸς τοῦτον.

Τεῖχος ἐστήθη ἄρηκτον ἐμπρὸς τὸν Ἀνάκτορος ἐξ εὐαριμάτων ὀπλιτῶν σωμάτων διακρόνον, τοὺς δὲ μεσίτας ἐσκαζῶν τοιαῦτα γεγονότα καὶ ἠλάλαζαν περιδείξει σασφίγγοντες τὰ νῦτα. Χαίρε κομηλοπτόδαρε καὶ μακροκυλολαίμη, ποῦ σταματῆ τὴν δόξαν σου καὶ Οὐλεμὰ καλέμι, χαίρε ποῦ ἐκαναβρώμησαν τὸν ἀνευρτὸν τὰ λάβαρα σὸν ἀπλυταῖς βλαχόκαλτσαις καὶ βρωμισμένης χάδαρος, χαίρε ποῦ πάλιν μαχητῆς Παλαύρας ἀνεράνης, χαίρε ποῦ ζύλο κόψαμε καὶ ἐβήγαε Δεληγγάνης, χαίρε ποῦ τὰ χρεαίστηκαν καὶ οἱ ξένοι γὰρ τὸ πέσιμο, χαίρε ποῦ ἑστὰ γερόματα κατήνητες γὰρ δέσιμο, χαίρε ποῦ πλάτανα ζητοῦν κλερτῶν καπετανάτα, χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Ἦμος οὐδεὶς πρὸς τρήματα τοσούτα ἐξαρκέσει καὶ ὀλιγοὶ δεινὴ πηγαίνουμε ἑστὸ διάβολο πεσάει, πλὴν λυτρωθέντες τὸν δεινῶν καὶ τοῦ φρικτοῦ ἀγῶνος οἱ πάντες ἀλληλοῦτα ρωνάζουον ὁμοφώνως.

Φῶς Πλαρὸν κυττάζοντες τὰ σκότη διαλύσαν γερόμενον τὴν ἐξέλλων τοῦ Θεωδωρῆκη λύσαν. Χαίρε ποῦ μῶλις ἐσπασε τὸ ἄσπαστο Κορόνι μία δραχμὴ κατέθηκε καὶ τὸ Ναπολέοντι.

χαίρε Καπνάκια κότερέ, τὸν καπνεμπορὸν βλά,
 χαίρε ποὺ μὰς ἐξήγγισε τὴσποροποιὰ μὰς βλά,
 χαίρε ποὺ θὰ τὰ κείδωναν πολλοὶ ἐξ ἀπορίας
 καὶ σὺ ἀκούη θύελλος γιὰ μηχανοκροτίας,
 χαίρε ποὺ θὰ κατάρνας, Γορτίνησιν πορὲ,
 καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλευμένου καὶ κόρης τὸν λουρὲ,
 χαίρε ποὺ τὰ τακίμα μὰς τοῦ χρόνου προόντος
 σφαγῆς θὰ τὰ ἐπαράγεισσι προσηύχων Σολομώντος,
 χαίρε ὅπου τὴν ἔπαθε καὶ ὁ Δελφωγράφος τὰρ,
 χαίρε ποὺ τὸν κέρσισε τὸν ἀνταρτὸν ἢ μπόρρ,
 χαίρε ποὺ ἤλθε στὸν βομὸν τῆς ἀνταρτίας θύων
 καὶ ὁ προσφιλεὶς ἀνεφίως μισσημένος τὸν θείων,
 χαίρε ποὺ μετενόησαν οἱ φίλοι Κορδωνάτοι
 ὅσοι τοὺς Βρούτους ἔκκαμαν στὸν θρόνον τοῦ γενιάτι.
 χαίρε ποὺ τὴν ἄρα λημονοῦν τὰ τῶσα τὸν σελέτια
 καὶ πᾶν στὸν Κωνσταντινούπολι καὶ κλάφουν γιὰ ρουαρέτια,
 χαίρε ποὺ σ' ἄρσαν καὶ αὐτοὶ γιὰ τὸν ταμπισσον κατὶ,
 χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφεστε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Κάριν ζητῶν ἀμαρτιῶν μεγάλων καὶ ἀρχίων
 ὁ ἠμνηθεὶς μὲ Μολοσσίν, σπονδαῖον καὶ τραχέον,
 ὁ μονοκίκαλλος σωτήρ καὶ γίγας τῶν γιγάντων,
 ἀκούει ἀλληλοῦτα παρὰ πᾶσων καὶ πάντων.

Ψάλλω τὸν λαοπρόβλητον εἰς τὴν διαπάσων
 τὸ βόμβαρδον καὶ φλούγκληρον μὲ δὴναιμ φῶσων.
 Χαίρε ποὺ σήμερα καὶ σὺ γιορτάζεις τόνομα σου,
 χαίρε ὅπου περὶλυτος θρηνολογὸς σμαξ σου,
 χαίρε ποὺ τῶρ' ἀντὶ εὐχῶν καὶ ροδῶν καὶ πιδάνων
 μοιρολογῶ τὴν παθῖον σου μετὰ Σηρῶν λαχάνων,
 χαίρε ποὺ Φαρμακόπουλοι τριγύρω παραστέκουν
 καὶ κἀλτσαὶ χεμιωνάτικαὶ ἀπὸ μαλλὶ σοῦ πλέκουν,
 χαίρε ποὺ ἐξακτιμῶθησαν θυμαμάτων νίσσασι
 καὶ ἕνας κολοκυθόσπορος γιὰ πᾶσα κίτσο εἰσασι,
 χαίρε λαμπρὲ Θεόδωρε, Θεόδωρε, Θεοδωράκη,
 χαίρε Ἀριστογείτονος ἐγγύνῃ καὶ τσιρακί,
 χαίρε τὸ καταφύγιον τῶν πολεμάρχων δλων,
 χαίρε δεινὲ πολέμιε εἰρηνικῶν συμβόλων,
 χαίρε ὁ δράκουος δρασκελὸν μ' εὐρωσκελεὶς σκαλιὰς
 καὶ πομπολύων κεφαλὰς μὲ περικεραλαίαι,
 χαίρε ὁ κρύπτων ἴσας πτυχὰς τῆς νυκτικῆς σου ρόμπας
 σουγιάδες, δόρατα, σπαθίαι, κηφούλια, σκῆζια, μπόμπας,
 χαίρε βεργίλινο κορμὶ ἀνδρὸς ὑπερφύλου,
 χαίρε ὁ χείρας κρουοργῶν γιὰ πῶθμα τοῦ φύλλου,
 χαίρε ὁ μ' ἐμβαδόνοντας θριαμβῶς ἐκβαδῶν,
 χαίρε ὁ βομβαρδῶν καὶ βόμβαρδα βομβῶν,
 χαίρε ποὺ πάντα δαπανᾷ τὸ αἷμα σου ἀνώτως,
 χαίρε ποὺ σ' ἔβλου φαίνεται ἴσὸ τέλος Δόν-Κισσῶτος,
 χαίρε στολὴ τῶν Λαγκαδῶν καὶ γηραιὰ ἐλάτη,
 χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφεστε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Ἡ Θεοδωρὴ πανόμνητε, ὁ χόρτα συχνοτρώγων,
 ὑπέικων στὸν ὀρθότατον τοῦ Βασιλέως λόγων,

ῥυσαὶ ἡμᾶς ἐξ ἀνταρτῶν καὶ πάσης ἀηθίας
 ἢ ἀκούσης ἀλληλοῦτα ἐξ ὅλης μὰς καρδίας.

Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ πομπῶδι νικητήρια,
 ὡς λυτροθέντες τὰν λιμῶν θερμὰ εὐχαριστήρια.

Ἄλλ' ὅμως ἔχοντες μὲ σὲ τὸ κράτος ἀποσομάχτηον
 οἱ Κορδωνάτοι τοῦ λοιποῦ ἄς τριβῶν τὸ στομάχι τῶν.

Ἐκ τῶν παντοίων στάσεων τὰς πόλεις ἐλευθερώσε
 καὶ ὡς ἀσκητῆς ἴσῃν Κηφισιὰ τὸν βίον ἀφιέρωσε.

Διὸ φωνάζουν νηστικοὶ, φωνάζουν καὶ χορτάτοι:
 εὐχαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφεστε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

Καὶ ὀλίγαισ ποικιλίαισ ἢ ἄλλοις λόγοις ἀγγελίαισ.

Ἄνομος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἐταίρῃ
 τῶν γενικῶν Ἀσφαλείων κληθεῖσα ἙΘΝΙΚΗ
 καὶ δούος φλέγει ἀληθῶς θεομὰ φιλοπατρία
 ἄς τρέψουν ἄσων τῶντων ἢ ἀσφαλισθῶν ἐκεῖ.
 Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταῦτην ἔχει μέρος
 καὶ δούος καὶ βουταὶ οἱ πρώτοι παραδοῖχαι
 καὶ ἄς σπουεὶ ποὺ ἀσφαλείων ἴσῃν ἙΘΝΙΚῶν ἔγκαιρος
 καὶ ἔκινος ποὺ δὲν ἴθαλε ἴσῃν πῶθμα σου ταροῦχαι.
 Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν ὅπου γενεῖ ἢ πλάσσει,
 ἀσφάλεια εἰς φοβερά καὶ ἀπρόσπικα συμβάντα,
 ἀσφάλεια ἴσῃν εἶναι σὰς, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
 Πλὴν μελετήσας καὶ τὸ ΡΩΜΗΟΣ τὸ Καταστατικὸν
 καὶ κάθε του ἀσπέρροχο εἰς ταῦτην ἴσῃν ἀσφάλισαι.
 Ἐν καὶ ὁ ρέκτης ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν,
 ὅπου μὰς βγάξει τὴν ψυχὴν ὡς δούα μὲ μιλῆση,
 σπουδαία Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐκχάσας,
 μὲ τὰ ὅποια εἰσάγαε ἴσῃν ἀσφαλισθῆναι τὸ κράτος.
 Ἀσφαλίαν δὲ ἔλα σὰς ἡ ἙΘΝΙΚΗ κηρύττει...
 ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, ἴσῃν Ἀξέλου τὸ σπῆτι.



Ἡ Ρωμῆος γνωστὴν εἰς κᾶνω—πῶς ἴσῃν σπῆτι μου ἀνέθη,
 ἴσῃν Νεάπολι ἀπάνω, —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ Ἐνοδοχίον Εὐθῆ, —δὸς ἴσῃν λάδι, τρεῖς ἴσῃν ζῆδι.

μὲ Χρησιον, μὲ μὲ μῆδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορθίνης» τῆς καλιῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστερίου, κοινοτῆρς πολλῶς.